

ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (štvrtá rozšírená komora)

z 15. decembra 2005 *

Vo veci T-33/01,

Infront WM AG, predtým KirchMedia WM AG, so sídlom v Zug (Švajčiarsko),
v zastúpení: pôvodne C. Lenz, A. Bardong, advokáti, a E. Batchelor, solicitor, neskôr
C. Lenz, E. Batchelor, R. Denton, solicitors, F. Carlin, barrister, a M. Clough, QC,
s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobca,

proti

Komisií Európskych spoločností, v zastúpení: K. Banks a M. Huttunen,
splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci J. Flynn, QC, s adresou na
doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

* Jazyk konania: angličtina.

ktorú v konaní podporujú:

Francúzska republika, v zastúpení: G. de Bergues, splnomocnený zástupca, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: pôvodne J. Collins, neskôr R. Caudwell, následne M. Berthell, splnomocnení zástupcovia, posledný za právnej pomoci K. Parker, QC, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

Európsky parlament, v zastúpení: C. Pennera a M. Moore, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

Rada Európskej únie, v zastúpení: A. Lopes Sabino a M. Bishop, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastníci konania,

ktorej predmetom je žaloba o neplatnosť rozhodnutia Komisie prijatého podľa článku 3a smernice Rady 89/552/EHS z 3. októbra 1989 o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania (Ú. v. ES L 298, s. 23; Mim. vyd. 06/001, s. 224) zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 97/36/ES z 30. júna 1997 (Ú. v. ES L 202, s. 60; Mim. vyd. 06/002, s. 321),

SÚD PRVÉHO STUPŇA EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV
(štvrtá rozšírená komora),

v zložení: predseda komory H. Legal, sudcovia P. Lindh, P. Mengozzi,
I. Wiszniewska-Białecka a V. Vadalpas,

tajomník: J. Plingers, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 7. júla 2005,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

- ¹ Smernica Rady 89/552/EHS z 3. októbra 1989 o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch

týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania (Ú. v. ES L 298, s. 23; Mim. vyd. 06/001, s. 224) bola prijatá na základe článku 57 ods. 2 Zmluvy o založení Európskeho hospodárskeho spoločenstva (zmenený, teraz článok 47 ods. 2 ES) a článku 66 Zmluvy o založení Európskeho hospodárskeho spoločenstva (teraz článok 55 ES). Táto smernica bola zmenená a doplnená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 97/36/ES z 30. júna 1997 (Ú. v. ES L 202, s. 60; Mim. vyd. 06/002, s. 321).

- 2 Zmenená a doplnená smernica 89/552 vytvorila právny rámec pre televízne vysielanie na spoločnom trhu. Jej hlavným cieľom je uľahčiť voľný pohyb televíznych vysielaní v rámci Európskeho spoločenstva stanovením minimálnych pravidiel, ktorých dodržiavanie sú členské štáty povinné zabezpečiť vo vzťahu k prevádzkovateľom televízneho vysielania patriacich do ich právomoci.

- 3 Odôvodnenia č. 18 až 21 smernice 97/36 znejú:

„(18) keďže je potrebné, aby členské štáty mohli podniknúť opatrenia na ochranu práva na informácie a na zabezpečenie prístupu širokej verejnosti k televíznym vysielaniam národných alebo nenárodných [medzinárodných — *neoficiálny preklad*] udalostí, ktoré majú veľký význam pre spoločnosť, ako sú olympijské hry, svetový pohár vo futbale a majstrovstvá Európy vo futbale; keďže členské štáty si preto ponechajú právo na podniknutie opatrení, ktoré sú zlučiteľné s právnymi predpismi spoločenstva, ktorých cieľom je usmerňovanie uplatňovania výlučných práv na vysielanie takýchto udalostí prevádzkovateľmi vysielania spadajúcimi pod ich súdnu právomoc [patriacich do ich právomoci — *neoficiálny preklad*];

(19) keďže je nevyhnutné urobiť opatrenia v rámci štruktúry spoločenstva, aby sa zabránilo novej právnej neistote a narušeniam trhu a aby sa zosúladiť voľný

pohyb televíznych služieb s potrebou na zabránenie možnosti obchádzania vnútroštátnych opatrení chrániacich oprávnené všeobecné záujmy;

(20) keďže je obzvlášť vhodné ustanoviť v tejto smernici ustanovenia, ktoré sa vzťahujú na prevádzkovateľov vysielaní uplatňujúcich výlučné práva na vysielanie, ktoré mohli zakúpiť, pre udalosti, ktoré sú považované za veľmi významné pre spoločnosť v inom členskom štáte ako je ten, ktorý má súdnu právomoc nad televíznou organizáciou, a keďže je nevyhnutné, s cieľom zabrániť špekulatívnym zakúpeniam práv, ktorých cieľom je obísť vnútroštátne opatrenia, aby sa tieto ustanovenia uplatnili pre zmluvy, ktoré sa uzatvoria po uverejnení tejto smernice, a ktoré sa týkajú udalostí, ktoré sa uskutočnia po dátume uplatňovania a keďže v prípade obnovenia zmlúv uzatvorených pred uverejnením tejto smernice tieto sa považujú za nové zmluvy;

(21) keďže udalosti veľkého významu pre spoločnosť majú na účely tejto smernice spĺňať určité kritériá, ako je napríklad výnimočnosť udalostí, ktoré sa tešia záujmu všeobecnej verejnosti v Európskej únii alebo v danom členskom štáte, alebo vo významnej časti daného členského štátu a sú zorganizované vopred organizátorom udalosti, ktorý je oprávnený na predaj práv vzťahujúcich sa na túto udalosť“.

4 V zmysle článku 1 zmenenej a doplnenej smernice 89/552 (ďalej len „smernica“):

„a) ‚televízne vysielanie‘ znamená prvotný prenos televíznych programov, ktoré sú určené na príjem verejnosťou, prostredníctvom káblových rozvodov alebo

vysielačov vrátane prostredníctvom družíc, nekódovanou alebo zakódovanou formou. Zahŕňa to prenos programov medzi prevádzkovateľmi s cieľom vysielat' ich pre verejnú. Nezahŕňa to komunikačné služby, ktoré poskytujú informácie alebo iné správy na základe individuálnej požiadavky, ako sú telefaxové služby, elektronické databázy a iné podobné služby;

- b) „prevádzkovateľ vysielania“ znamená fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá má edičnú zodpovednosť za zostavenie programovej skladby televíznych vysielaní v zmysle písmena a) a ktorá ich prenáša sama alebo prostredníctvom tretích osôb“.

5 Článok 3a smernice stanovuje:

„1. Každý členský štát môže uskutočniť opatrenia v súlade s právnymi predpismi spoločenstva, aby zabezpečil, že prevádzkovatelia vysielania, na ktorých sa vzťahuje právomoc, nebudú vysielat' na základe výlučnosti udalosti, ktoré tento členský štát považuje za udalosti veľkého významu pre spoločnosť takým spôsobom, že zbavia podstatnú časť verejnosti v tomto členskom štáte možnosti sledovať takéto udalosti prostredníctvom priameho prenosu (naživo) alebo prostredníctvom nepriameho prenosu (zo záznamu). Ak tak príslušný členský štát koná, vypracuje zoznam stanovených vnútroštátnych alebo nie vnútroštátnych udalostí, ktoré považuje za udalosti veľkého významu pre spoločnosť. Vypracuje ho zrozumiteľným a prehľadným spôsobom s dostatočným časovým predstihom. Pri takom konaní dotknutý členský štát taktiež určí, či tieto udalosti budú dostupné prostredníctvom úplného alebo čiastočného priameho prenosu alebo, ak je to nevyhnutné alebo vhodné z objektívnych dôvodov v záujme verejnosti, úplného alebo čiastočného nepriameho prenosu.

2. Členské štáty ihneď oznámia Komisii akékoľvek uskutočnené opatrenia alebo opatrenia, ktoré sa musia uskutočniť podľa odseku 1. Do troch mesiacov od oznámenia Komisia potvrdí, že takéto opatrenia sú zlučiteľné s právnymi predpismi

spoločenstva a oznámi ich ostatným členským štátom. Požiada o stanovisko výbor zriadený v súlade s článkom 23a. Uskutočnené opatrenia bezodkladne uverejní v Úradnom vestníku Európskych spoločností a aspoň raz do roka uverejní úplný zoznam opatrení uskutočnených členskými štátmi.

3. Členské štáty vhodnými prostriedkami zabezpečia, v rámci svojho právneho poriadku, aby si prevádzkovatelia vysielania spadajúci pod ich jurisdikciu neuplatňovali výlučné práva, ktoré títo prevádzkovatelia vysielania zakúpili po dátume uverejnenia tejto smernice takým spôsobom, že podstatná časť verejnosti v inom členskom štáte je zbavená možnosti na sledovanie udalostí, ktoré tento druhý členský štát stanovil v súlade s predchádzajúcim odsekom, prostredníctvom úplného alebo čiastočného priameho prenosu alebo, kde je to nevyhnutné alebo vhodné z objektívnych dôvodov v záujme verejnosti, celého alebo čiastočného nepriameho prenosu na nezávislej televízii, ako tento druhý členský štát ustanovil v súlade s odsekom 1.“

6 Podľa článku 23a ods. 1 smernice:

„Pri Komisii sa zriaďuje Kontaktný výbor. Skladá sa zo zástupcov príslušných orgánov členských štátov. Predsedá mu zástupca Komisie a schádza sa buď na jeho podnet, alebo na základe žiadosti delegácie členského štátu.“

Skutkové okolnosti

7 Kirch Media GmbH & Co. KGaA s pôvodným názvom TaurusFilm GmbH & Co., a KirchMedia WM AG, po zmene obchodného mena Infront WM AG nadobúdajú,

spravujú a obchodujú s právami na televízne vysielanie športových udalostí a zvyčajne nakupujú tieto práva u usporiadateľa príslušnej športovej udalosti. Tieto nadobudnuté práva následne predávajú prevádzkovateľom televízneho vysielania.

- 8 Dňa 10. septembra 1996 TaurusFilm GmbH & Co. a jej spoludržiteľka licencie Sporis Holding AG podpísali zmluvu s Fédération internationale de football association (FIFA) o prevode výlučných práv na retransmisiu na celosvetovej úrovni — s výnimkou Spojených štátov amerických — zápasov finálovej časti Svetového pohára FIFA v rokoch 2002 a 2006. Zmluvou uzatvorenou 26. mája 1998 medzi FIFA a TaurusFilm GmbH & Co., ktorá nahradila predchádzajúcu zmluvu získal TaurusFilm GmbH & Co. výlučné práva na retransmisiu týchto udalostí pre štáty európskeho kontinentu, ako aj pre Rusko a bývalé sovietske socialistické republiky a Turecko za minimálnu cenu 1,4 miliárd švajčiarskych frankov.
- 9 Dňa 14. októbra 1998 Kirch Media GmbH & Co. KGaA tieto práva na prenos Svetového pohára FIFA 2002, s výnimkou práv pre Nemecko, previedla na svoju dcérsku spoločnosť založenú podľa švajčiarskeho práva FWC Medien AG, po zmene obchodného mena KirchMedia WM AG. Práva na vysielanie Svetového pohára FIFA 2006 boli neskôr prevedené aj na KirchMedia WM AG.
- 10 Podľa článku 3a ods. 2 smernice Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska 25. septembra 1998 oznámilo Komisii opatrenia prijaté podľa odseku 1 tohto článku. Tieto opatrenia obsahovali zoznam udalostí veľkého významu pre spoločnosť stanovený týmto členským štátom.
- 11 Komisia podľa článku 3a ods. 2 smernice oznámila tieto opatrenia ostatným členským štátom 2. novembra 1998 a na zasadaní z 20. novembra 1998 prevzala od

kontaktného výboru zriadenému podľa článku 23a ods. 1 tejto smernice pripomienky (ďalej len „kontaktný výbor“).

- 12 Listom z 23. decembra 1998 Komisia oznámila Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska, že z dôvodu nejasnosti rozsahu pôsobnosti prijatých opatrení nemohla posúdiť zlučiteľnosť týchto opatrení s právom Spoločenstva.
- 13 Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska 5. mája 2000 oznámilo Komisii novú verziu týchto opatrení.
- 14 Listom zo 14. júla 2000 zaslanom Komisii žalobkyňa oznámila, že zoznam vypracovaný Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska nemožno schváliť z dôvodu jeho nesúladu s článkom 3a smernice a s inými ustanoveniami práva Spoločenstva. V tomto liste predovšetkým uviedla, že predmetný zoznam nebol vypracovaný zrozumiteľným a prehľadným spôsobom, že tento zoznam obsahuje udalosti, ktoré nemajú veľký význam pre spoločnosť Spojeného kráľovstva, že vnútroštátne konzultačné procesy a konzultačné procesy Spoločenstva vykazujú vážne nedostatky a poukazujú na retroaktívny charakter spornej právnej úpravy.
- 15 Dňa 28. júla 2000 generálny riaditeľ generálneho riaditeľstva (GR) Komisie pre „Vzdelanie a kultúru“ zaslal Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska tento list:

„Listom z 5. mája 2000 doručenom Komisii 11. mája 2000 Stále zastúpenie Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska pri Európskej únii oznámilo

Komisii súhrn vnútroštátnych opatrení týkajúcich sa televízneho pokrytia udalostí vnútroštátneho významu v Spojenom kráľovstve. Tieto opatrenia obsahujú: články 97, 98, 101, 103, 104 a 105 oddielu IV Broadcasting Act [1996]; články 1, 3 a 9 Regulation 3, ktorá je prílohou Television Broadcasting Regulations 2000; dôležité ustanovenia [Independent Television Commission] Code on Sports and other Listed Events, uverejneného podľa článku 104 Broadcasting Act 1996; kritériá definujúce športové udalosti a ostatné udalosti vnútroštátneho významu oznámené 25. novembra 1997 štátnym tajomníkom pre kultúru, tlač a športy, ako aj správu štátneho tajomníka pre kultúru, tlač a športy z 25. júna 1998 adresovanú Parlamentu o výsledku kontroly zoznamu športových udalostí a ostatných udalostí vnútroštátneho významu uskutočnenú na základe článku 97 ods. 3 Broadcasting Act (zákona o vysielaní) 1996.

Ako to vyžaduje článok 3a ods. 2 smernice..., Komisia oznámila [oznámené] opatrenia ostatným členským štátom a požiadala [kontaktný výbor] o stanovisko.

Mám česť vás informovať, že na základe posúdenia zlučiteľnosti prijatých opatrení so smernicou a s ohľadom na dostupné skutočnosti o audiovizuálnej oblasti v Spojenom kráľovstve nezamýšľa Európska komisia namietat' proti opatreniam, ktoré oznámili vaše orgány.

Podľa ustanovení článku 3a ods. 2 smernice Komisia uverejní oznámené opatrenia v [úradnom vestníku].“

¹⁶ Listom zo 7. novembra 2000 žalobkyňa informovala Komisiu, že sa dozvedela, že onedlho bude schválený zoznam udalostí veľkého významu pre spoločnosť vypracovaný Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska a najmä namietala, že prijatím týchto opatrení podľa článku 3a ods. 1 smernice sa zo strany tohto štátu zasahuje do jej vlastníckeho práva.

- 17 Komisia 18. novembra 2000 (Ú. v. ES C 328, s. 2) uverejnila podľa článku 3a ods. 2 smernice opatrenia prijaté Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska podľa článku 3a ods. 1 smernice, ktoré boli Komisii oznámené postupom stanoveným v článku 3a ods. 2.
- 18 Tieto opatrenia obsahujú výňatky z oddielu IV Broadcasting Act 1996 (ďalej len „zákon o vysielaní z roku 1996“), výňatky z Regulation 3, ktorá je prílohou Television Broadcasting Regulations 2000 (ďalej len „nariadenie z roku 2000 o televíznom vysielaní“), výňatky z Independent Television Commission (ITC) Code on Sports and other Listed Events zmenenom a doplnenom v januári 2000 (ďalej len „kódex ITC o športových a ostatných udalostiach uvedených v zozname“) obsahujúci v prílohe zoznam udalostí veľkého významu pre spoločnosť vypracovaný Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska a zoznam služieb, ktoré spĺňajú „stanovené podmienky“ vymenované v nariadení z roku 2000 o televíznom vysielaní, ako aj písomné odpovede ministra Spojeného kráľovstva pre kultúru, médiá a športy na dve otázky Parlamentu z 25. novembra 1997 a z 25. júna 1998 o prepracovaní zoznamu zapísaných športových udalostí podľa oddielu IV zákona o vysielaní z roku 1996. Medzi tieto udalosti patrí aj finálová časť Svetového pohára FIFA.
- 19 Dňa 7. decembra 2000 žalobkyňa zaslala Komisii list, v ktorom predovšetkým uvádza:

„bola by som vám vďačná, ak by ste mohli... potvrdiť, že Komisia ukončila proces preverovania podľa článku 3a [smernice] pokiaľ ide o zoznam vypracovaný Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska a o zákon o vysielaní z roku 1996 a... informovali nás o výsledkoch tohto procesu, vrátane opatrení, ktoré Komisia v tejto veci prijala. Okrem toho by sme chceli mať prístup ku všetkým dôležitým dokumentom.“

20 Žalobkyňa opätovne zaslala svoju žiadosť Komisii listom z 22. decembra 2000.

21 Listom z 22. januára 2001 Komisia odpovedala žalobkyni takto:

„Z právneho hľadiska podľa článku 3a ods. 2 smernice uverejnenie opatrení je výsledkom (pozitívneho) procesu preverovania uskutočneného Komisiou. Vy sa teda správne domnievate, že preverovací proces Komisie je ukončený a zoznam Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska bol schválený ako zlučiteľný so smernicou.“

22 Komisia priložila k tomuto listu stanovisko Kontaktného výboru zo 6. júna 2000.

Konanie

23 Dňa 12. februára 2001 podali Kirch Media GmbH & Co. KGaA a KirchMedia WM AG predmetnú žalobu.

24 Listom z 5. apríla 2001 Rada podala návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Komisie.

- 25 Samostatným podaním doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 11. júna 2001 Komisia podala námietku neprípustnosti podľa článku 114 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. Žalobkyne 26. júla 2001 podali svoje pripomienky k tejto námietke neprípustnosti, v ktorých v prílohe 6 priložili verzie zmlúv s odstránenými dôvernými informáciami uzatvorených s FIFA o prevode práv na prenos zápasov finálovej časti Svetového pohára vo futbale FIFA v rokoch 2002 a 2006 (pozri bod 8 vyššie).
- 26 Listami zo 14. a 20. júna 2001 Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska a Dánske kráľovstvo podali návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Komisie. Listami z 25. júna 2001 Francúzska republika, Francúzske spoločenstvo v Belgicku a Parlament takisto podali návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Komisie.
- 27 Listom z 2. augusta 2001 žalobkyne podali žiadosť o dôverné zaobchádzanie s určitými časťami prílohy 6 ich pripomienok k námietke neprípustnosti v prípade, ak bude návrhom vedľajších účastníkov o vstup do konania vyhovené.
- 28 Vo svojich pripomienkach podaných do kancelárie Súdu prvého stupňa 31. augusta 2001 žalobkyne navrhujú Súdu prvého stupňa návrh Francúzskeho spoločenstva v Belgicku na vstup vedľajšieho účastníka do konania zamietnuť a zaviazat ho na náhradu trov konania v súvislosti s týmto návrhom. Voči ostatným návrhom na vstup vedľajších účastníkov do konania nepodali účastníci konania námietky.
- 29 Listom zo 7. novembra 2001 Komisia požiadala o možnosť predložiť pripomienky ku skutočnosti, že žalobkyne v prílohe 6 svojich pripomienok k námietke neprípustnosti predložili verzie zmlúv uzatvorených s FIFA s odstránenými dôvernými informáciami a požiadala listom z 12. apríla 2002 o predloženie úplných verzií týchto zmlúv. Súd prvého stupňa listom zo 4. júla 2002 požiadal žalobkyne, aby predložili

pripomienky k predloženiu úplných verzií licenčných zmlúv uzatvorených s FIFA Komisií.

- 30 Uznesením Súdu prvého stupňa z 11. marca 2002 bolo konanie o námietke neprípustnosti, ktorú podala Komisia spojené s konaním vo veci samej, pričom o trovách konania sa rozhodne v konaní vo veci samej.
- 31 Súd prvého stupňa 13. mája 2002 obdržal úplné verzie zmlúv uzatvorených s FIFA 10. septembra 1996 a 26. mája 1998.
- 32 Listom z 29. novembra 2002 žalobkyne navrhli podľa článku 64 ods. 4 rokovacieho poriadku aby bola Komisia vyzvaná na predloženie dokumentov. Listom z 20. januára 2003 Komisia požiadala o vyňatie prílohy 17 žaloby z predmetného spisu. Žalobkyne v liste z 26. marca 2003 vyjadrili pripomienky k tejto záležitosti.
- 33 Listom z 11. februára 2003 kancelária Súdu prvého stupňa informovala účastníkov konania, že o vyňatí tohto dokumentu z predmetného spisu bude rozhodnuté neskôr.
- 34 Listom z 26. marca 2003, Kirch Media GmbH & Co. KGaA vzala svoju žalobu späť. Uznesením predsedu piatej komory Súdu prvého stupňa z 24. júna 2003 bolo tomuto návrhu na späťvzatie vyhovené.
- 35 Uznesením z 9. júla 2003 Súd prvého stupňa vyhovel návrhu Dánskeho kráľovstva, Francúzskej republiky, Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska, Parlamentu a Rady na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov

žalovanej. Na druhej strane nevyhovel návrhu Francúzskeho spoločenstva v Belgicku na vstup vedľajšieho účastníka do konania. Schválený vedľajší účastníci s výnimkou Dánskeho kráľovstva a Rady predložili vyjadrenia. Žalobkyňa predložila pripomienky k vyjadreniam vedľajších účastníkov.

- 36 Listom z 19. augusta 2003 kancelária Súdu prvého stupňa vyzvala žalobkyňu, aby predložila verzie svojich vyjadrení, ktoré nemajú dôverný charakter.
- 37 Listom z 19. septembra 2003 žalobkyňa podala žiadosť o dôvernoscť určitých skutočností vo vyjadrení odporcu.
- 38 Predseda piatej komory Súdu prvého stupňa uznesením zo 4. decembra 2003 rozhodol, že vedľajší účastníci konania majú povolení prístup ku všetkým procesným aktom, ktoré nemajú dôverný charakter a vyzval ich v tejto súvislosti na predloženie pripomienok k týmto aktom. Vedľajší účastníci konania nepodali pripomienky v lehote stanovenej na tento účel a s výnimkou Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska, ktoré v tejto súvislosti nemalo žiadne námietky.
- 39 Rozhodnutím z 13. septembra 2004 o zložení komôr Súdu prvého stupňa bol sudca spravodajca pridelený do štvrtej komory a v dôsledku toho jej bola rozhodnutím z 21. októbra 2004 pridelená predmetná vec.
- 40 Podľa článku 14 rokovacieho poriadku a na návrh štvrtej komory Súd prvého stupňa rozhodol po vypočutí účastníkov konania v súlade s článkom 51 tohto poriadku, že vec bude postúpená širšiemu rozhodovaciemu zloženiu.

- 41 Listom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 1. júla 2005 Dánske kráľovstvo informovalo Súd prvého stupňa, že berie späť svoj návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania. Keďže žalobkyňa, žalovaná, ako aj Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska nepodali námietky k späťvzatiu návrhu Dánskeho kráľovstva a ostatní vedľajší účastníci konania nepredložili pripomienky, predseda štvrtej rozšírenej komory uznesením z 31. augusta 2005 vyhovel návrhu Dánskeho kráľovstva na späťvzatie a nariadil všetkým účastníkom konania znášať vlastné trovy konania s ohľadom na tohto vedľajšieho účastníka konania.
- 42 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (štvrtá rozšírená komora) rozhodol o začatí ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 ods. 3 písm. c) a d) rokovacieho poriadku, vyzval účastníkov konania a Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, aby predložili niektoré dokumenty, a položil písomné otázky žalobkyni a Komisii a vyzval ich k odpovediam na ne ešte pred pojednávaním. Žalobkyňa, žalovaná, ako aj Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska predložili tieto žiadosti v stanovenej lehote.
- 43 Ústne prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky Súdu prvého stupňa boli vypočuté na pojednávaní 7. júla 2005.
- 44 Listom z 22. augusta 2005 podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 23. augusta 2005 žalobkyňa požiadala, aby bol do spisu doplnený dokument priložený k uvedenému listu, ktorý jej Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska predložilo až po pojednávaní.

Návrhy účastníkov konania

45 Žalobkyňa navrhuje Súdu prvého stupňa:

- zrušiť čiastočne alebo úplne rozhodnutie Komisie prijaté na základe článku 3a smernice, v ktorom sa konštatuje zlučiteľnosť opatrení oznámených Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska s právom Spoločenstva (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“),
- vyhlásiť, že článok 3a smernice sa neuplatňuje a nemôže byť právnym základom pre prijatie napadnutého rozhodnutia,
- zaviazat Komisiu na náhradu trov konania,
- zaviazat Francúzsku republiku, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska a Parlament, aby znášali vlastné trovy konania ako aj trovy konania vzniknuté žalobkyni ich vstupom do konania.

46 Komisia navrhuje Súdu prvého stupňa:

- zamietnuť žalobu ako neprípustnú,

— subsidiárne zamietnuť žalobu ako nedôvodnú,

— zaviazať žalobkyňu na náhradu trov konania.

47 Parlament, ktorý v konaní podporuje Komisiu, navrhuje Súdu prvého stupňa:

— zamietnuť žalobu ako neprípustnú,

— subsidiárne zamietnuť žalobu ako nedôvodnú.

48 Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, ktoré v konaní podporuje Komisiu, navrhuje Súdu prvého stupňa žalobu zamietnuť.

49 Francúzska republika, ktorá v konaní podporuje Komisiu, navrhuje Súdu prvého stupňa:

— zamietnuť žalobu,

— zaviazať žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav*A — O žiadosti o opatreniach na zabezpečenie priebehu konania*

- 50 Vo svojich písomnostiach žalobkyňa požiadala, aby Komisia bola vyzvaná predložiť rôzne dokumenty týkajúce sa procesu preverovania zlučiteľnosti opatrení prijatých Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska s právom Spoločenstva.
- 51 V rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania podľa článku 64 ods. 3 písm. c) a d) rokovacieho poriadku Súd prvého stupňa požiadala Komisiu a Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska o predloženie týchto dokumentov. Počas pojednávania žalobkyňa na otázku Súdu prvého stupňa odpovedala, že považuje predloženie dokumentov, ktoré požadovala za dostatočné.
- 52 Za týchto okolností Súd prvého stupňa vyhlásil, že o tejto veci už nie je potrebné rozhodovať.

B — O žiadosti o vylúčenie dokumentu

- 53 Komisia listom z 20. januára 2003 požiadala Súd prvého stupňa, aby vylúčil z pojednávania dokument predložený žalobkyňou v prílohe 17 jej žaloby z dôvodu, že ide o dokument vypracovaný jej službami na účely diskusie v Kontaktnom výbore, ktorá mala dôverný charakter. Žalobkyňa je proti tomuto vylúčeniu.

- 54 Žiadosť Komisie o vylúčenie z pojednávania sa týka písomnosti s názvom „Pracovný dokument Kontaktného výboru o článku 3a smernice“ pod číslom DOC CC TVSF (2000) 6. Treba však konštatovať, že Komisia výslovne neuviedla, že ide o interný dokument.
- 55 Navyše keď sa Súd prvého stupňa na pojednávani pýtal na dôverný charakter tohto dokumentu, Komisia uviedla, že Kontaktný výbor pri tomto dokumente rozhodol, že ho už nepovažuje za dokument takéhoto charakteru a môže byť považovaný za dokument, ktorý je voľne prístupný.
- 56 Za týchto okolností a napriek skutočnosti, že Komisia žiadala na pojednávani vyhovieť svojej žiadosti o vyňatie tohto dokumentu z predmetného spisu, nemožno z toho usudzovať, že tento dokument bol alebo v každom prípade zostáva interným dokumentom inštitúcie dôverného charakteru.
- 57 Preto je potrebné žiadosť Komisie o vyňatie predmetného dokumentu zo spisu zamietnuť.

C — O prípustnosti

1. O prípustnosti prvého žalobného dôvodu v návrhoch žalobkyne

- 58 Komisia sa odvoláva na neprípustnosť žaloby po prvé z dôvodu, že neprijala napadnuteľný akt podľa článku 3a ods. 2 smernice, po druhé, že žalobkyňa nie je napadnutým rozhodnutím ani priamo, ani osobne dotknutá, a po tretie, že žalobkyňa

opomenula v prílohe svojej žaloby predložiť kópie zmlúv uzatvorených s FIFA 10. septembra 1996 a 26. mája 1998 a Komisia z tohto dôvodu nemala možnosť pripraviť svoju obhajobu.

- 59 Pokiaľ ide o tento tretí dôvod neprípustnosti, treba pripomenúť, že počas konania pred Súdom prvého stupňa žalobkyňa predložila kópie predmetných zmlúv (pozri body 25 a 31 vyššie), ktoré boli odovzdané Komisii. Na pojednávaní Komisia na otázku Súdu prvého stupňa k tomuto bodu odpovedala, že sa vzdáva uplatňovania tohto dôvodu neprípustnosti.
- 60 Okrem toho Komisia po predložení zmlúv uzatvorených s FIFA 10. septembra 1996 a 26. mája 1998 vo svojej obhajobe uviedla, že tieto zmluvy značne obmedzujú možnosť žalobkyne uplatňovať jej práva vyplývajúce z prevodu výlučných sublicencií na prevádzkovateľov televízneho vysielania. Domnieva sa, že podľa znenia niektorých klauzúl v týchto zmluvách, nie je isté, či škoda spôsobená žalobkyňou je dôsledkom napadnutého rozhodnutia.
- 61 Treba konštatovať, že Komisia nevyvodila žiadny záver zo svojich tvrdení, pokiaľ ide o prípustnosť predmetnej žaloby. V každom prípade za predpokladu, že Komisia týmito tvrdeniami chcela namietat voči záujmu žalobkyne na zrušení napadnutého aktu, treba zdôrazniť, že netvrdila, že obsah predmetných zmlúv zasahuje do tohto záujmu žalobkyne a že táto skutočnosť vôbec nevyplýva zo spisu, najmä vzhľadom na odpoveď žalobkyne na písomné otázky Súdu prvého stupňa týkajúce sa najmä rozsahu zmluvných obmedzení žalobkyne vo výkone práv na prenos zápasov Svetového pohára FIFA.
- 62 Vzhľadom na vyššie uvedené treba skúmať len prvý a druhý dôvod neprípustnosti uvádzaný Komisiou.

a) O právnej povahe napadnutého rozhodnutia

Tvrdenia účastníkov konania

- ⁶³ Komisia tvrdí, že na rozdiel od článku 2a ods. 2 smernice sa článok 3a ods. 2 tejto smernice nezmieňuje o „rozhodnutí“, ktoré by muselo byť prijaté. Francúzska republika v tejto súvislosti uvádza, že článok 3a nezveruje Komisii rozhodovaciu právomoc. Jej úlohou je uskutočniť predbežnú kontrolu zlučiteľnosti oznámených vnútroštátnych opatrení s právom Spoločenstva.
- ⁶⁴ Pretože oznámené vnútroštátne opatrenia neporušujú právo Spoločenstva, Komisia informovala príslušný členský štát, že nemá v úmysle vzniesť námietky voči týmto opatreniam a uverejnila ich v úradnom vestníku, aby si ostatné členské štáty mohli splniť povinnosti, ktoré im vyplývajú z článku 3a ods. 3 smernice. Žalovaná a Francúzska republika uvádzajú, že ak tieto opatrenia porušujú právo Spoločenstva a ak členský štát nepristúpi k potrebným zmenám, Komisia musí začať konanie o nesplnení povinnosti podľa článku 226 ES.
- ⁶⁵ Predbežné zistenie neporušenia práva Spoločenstva teda je prijatím rozhodnutia o tom, že nebude bezprostredne začaté konanie o nesplnení povinnosti voči dotknutému členskému štátu. Jednotlivci teda nie sú oprávnení namietat odmietnutie Komisie začať konanie o nesplnení povinnosti podľa článku 226 ES keďže Komisia prijatím stanoviska k tejto otázke nevydáva akt s konečnými právnymi účinkami (uznesenie Súdu prvého stupňa z 13. novembra 1995, Dumez/Komisia, T-126/95, Zb. s. II-2863, bod 37).

- 66 Francúzska republika v tejto súvislosti upresňuje, že podľa článku 226 ES stanovovanie práv a povinností členským štátom a právne posúdenie ich správania môže vyplývať len z rozsudku Súdneho dvora (rozsudok Súdneho dvora z 22. februára 2001, Gomes Valente, C-393/98, Zb. s. I-1327). Stanovisko o zlučiteľnosti zoznamu udalostí veľkého významu pre spoločnosť s právom Spoločenstva, ktoré prijíma Komisia teda nezasahuje do právneho postavenia dotknutého členského štátu. Navyše záväzný právny charakter predmetného zoznamu uverejneného v úradnom vestníku nevyplýva z listu Komisie Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska z 28. júla 2000, v ktorom informuje o zlučiteľnosti týchto opatrení s právom Spoločenstva, ale vyplýva zo samotného vnútroštátneho práva. Komisia v tejto súvislosti upresňuje, že ak by existovalo v predmetnom prípade rozhodnutie, išlo by o tento list z 28. júla 2000.
- 67 Bez ohľadu na stanovisko Komisie k oznámeným vnútroštátnym opatreniam, toto stanovisko nemá vplyv na ich uplatňovanie v členskom štáte, ktorý o nich informoval. Komisia totiž nemá právo rozhodovať o nezlučiteľnosti právnej úpravy členského štátu s právom Spoločenstva.
- 68 Komisia okrem toho upozorňuje na to, že vo svojom liste z 28. júla 2000 Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska uviedla, že „na základe známych skutočností“ nemá námietky voči oznámeným opatreniam a že uvedené posúdenie nie je rozhodnutím. V tejto súvislosti pripomína, že v prípade, ak má prijať právne záväzné rozhodnutie, musí byť jej rozhodnutie prijaté kolégiom členov Komisie a musí byť odôvodnené. Jej list z 28. júla 2000 je len odporúčajúcim listom (rozsudok Súdneho dvora z 10. júla 1980, Giry a Guerlain a i., 253/78 a 1/79 až 3/79, Zb. s. 2327, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 24. marca 1994, Air France/Komisnia, T-3/93, Zb. s. II-121, bod 50).
- 69 Pokiaľ ide o jej povinnosť uverejniť schválené vnútroštátne opatrenia v úradnom vestníku, Komisia sa domnieva, že to nijakým spôsobom nevyplýva na charakter listu z 28. júla 2000. Toto uverejnenie má za úlohu len informovať ostatné členské štáty, aby si tieto štáty mohli splniť svoju povinnosť, ktorá im vyplýva z článku 3a ods. 3

smernice. Upozorňuje však, že povinnosť členských štátov splniť si povinnosti, ktoré im vyplývajú z tohto článku, nevyplýva z jej predbežného schválenia, ale priamo z tohto článku, ktorého znenie odkazuje na „udalosti, ktoré tento druhý členský štát ustanovil v súlade s predchádzajúcim odsekom“ a nie na „udalosti uvedené v zozname, ktorý uverejnila Komisia“. Tak oznámenie opatrení ostatným členským štátom, ako aj uverejnenie týchto opatrení v úradnom vestníku sú správnyimi opatreniami a nie sú v žiadnom prípade výkonom akejkoľvek rozhodovacej právomoci Komisie.

70 Z tohto hľadiska, pokiaľ ide o odkaz v článku 3a ods. 3 na „predchádzajúce odseky“ a nie na „odsek 1“, sa zdá, že podľa názoru žalobkyne je povinnosť uložená členským štátom podriadená stanoveniu opatrení uvedených v článku 3a ods. 1 smernice, ako aj ich oznámeniu a ich schváleniu Komisiou podľa článku 3a ods. 2 tejto smernice. Jedinou predpísanou požiadavkou však je, aby si členský štát splnil povinnosti určenia a oznámenia opatrení, ktoré mu ukladá článok 3a ods. 1 a 2 smernice, čo je v súlade s jasným cieľom zákonodarcu vytvoriť systém vzájomného uznania opatrení prijatých členskými štátmi, v ktorom Komisii prináleží úloha sprostredkovateľa. Podľa výkladu žalobkyne má záväzný právny účinok jednoduché konštatovanie Komisie, ktoré nemá právne účinky voči ostatným členským štátom. Povinnosť vzájomného uznávania vyplývajúca z článku 3a ods. 3 smernice nezávisí od preverenia zlučiteľnosti oznámených opatrení s právom Spoločenstva zo strany Komisie.

71 Okrem toho ostatné členské štáty nemožno podľa práva Spoločenstva zaviazat', aby uplatňovali opatrenia iného členského štátu, ktoré nie sú v súlade s právom Spoločenstva, bez ohľadu na prijaté stanovisko Komisie k týmto opatreniam. Komisia sa v tejto súvislosti odvoláva na list Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska z 23. decembra 1998, v ktorom vyjadrila pochybnosti

o zlučiteľnosti pôvodne oznámených opatrení s právom Spoločenstva. Súčasne zdôrazňuje, že predmetné vnútroštátne opatrenia boli uverejnené v sérii C úradného vestníka a nie v sérii L.

72 Komisia podporovaná Parlamentom napokon uvádza, že žalobkyňa nepopiera skutočnosť, že predmetné opatrenia mohli byť napadnuté pred súdmi Spojeného kráľovstva. Vnútroštátny súd vo veci, ktorá bola predmetom rozsudku House of Lords z 25. júla 2001 R proti ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd, [2001] UKHL 42, ktorý cituje žalobkyňa, len poukázal na to, že nie je oprávnený rozhodovať o otázke rovnováhy medzi záujmami organizátorov športových podujatí a prevádzkovateľov televízneho vysielania zachovať slobodný trh na jednej strane a záujmom a občanov sledovať významné športové udalosti na druhej strane. Vnútroštátny súd však neuviedol, že nebude opätovne skúmať zákonnosť opatrení prijatých na základe článku 3a smernice. Ak by bola podaná na súdy Spojeného kráľovstva žaloba a bol by podaný na Súdny dvor návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, nemohla by žalobkyňa poukázať na žiadnu súvislosť s vecou, ktorá bola predmetom rozsudku Súdneho dvora z 9. marca 1994, TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, Zb. s. I-833). V predmetnom prípade totiž žalobkyni uplynula lehota na podanie žaloby na súdy Spojeného kráľovstva. Uznaním prípustnosti predmetnej žaloby podanej voči údajnému rozhodnutiu Komisie by Súd prvého stupňa sankcionoval zneužitie konania, tak ako Súdny dvor rozhodol v už citovanom rozsudku TWD Textilwerke Deggendorf.

73 Podľa Komisie Súd prvého stupňa nemá právo posudzovať zákonnosť opatrení prijatých Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska, ani ich vykladať. Pre iný súd ako súd Spojeného kráľovstva by bolo navyše osobitne ťažké vykladať tieto opatrenia, medzi ktoré patria najmä ustanovenia kódexu ITC o športových a iných udalostiach zapísaných do zoznamu, z dôvodu ich nejasnosti.

74 V tejto súvislosti Parlament uvádza, že žalobkyňa má možnosť domáhať sa svojich práv podaním návrhu na začatie prejudiciálneho konania na Súdny dvor prostredníctvom High Court in London [rozsudok Súdneho dvora z 10. decembra 2002, British American Tobacco (Investments) a Imperial Tobacco, C-491/01, Zb. s. I-11453, body 32 až 41].

- 75 Okrem toho Parlament dodáva, že súčasne môže existovať súvislosť medzi predmetnou vecou a vecou, ktorá bola predmetom rozsudku Súdu prvého stupňa z 26. novembra 2002, *Artegodan a i./Komisia* (T-74/00, T-76/00, T-83/00 až T-85/00, T-132/00, T-137/00 a T-141/00, Zb. s. II-4945, bod 142, potvrdený v odvolaní) z ktorého vyplýva, že absencia výslovného zverenia právomoci Komisii v predmetnej oblasti znamená pretrvávajúcu právomoc členských štátov. V tomto rámci odkazuje na článok 7 ES podľa ktorého každý orgán koná v medziach právomocí, ktoré mu zveruje táto Zmluva. Ani zo smernice 89/552, ani zo smernice 97/36 teda nevyplýva, že členským štátom je výslovne odňatá ich právomoc. Osobitne článok 3a smernice výslovne nezveruje právomoc Komisii, čo by potvrdzovalo absolútnu absenciu postupu komitológie. V tejto súvislosti by úlohy zverené Kontaktnému výboru nezasahovali do výkonných právomocí článku 202 tretej zarážky ES. Okrem toho ani zo všeobecného systému, ani z hlavného cieľa a ani zo znenia článku 3a smernice na jednej strane a ani zo zámerov zákonodarcu na druhej strane nemožno vyvodiť osobitnú rozhodovaciu právomoc Komisie.
- 76 Na záver sa Komisia domnieva, že na základe už uvedeného nepredstavuje jej posúdenie zlučiteľnosti predmetných opatrení akt, ktorý je možné napadnúť. Tvrdením, že Komisia by nemala oznamovať iným členským štátom oznámené opatrenia a uverejňovať ich v úradnom vestníku, by žalobkyňa v skutočnosti poprela platnosť článku 3a ods. 2 smernice.
- 77 Žalobkyňa spochybňuje tvrdenie Komisie a zastáva v podstate názor, že akt Komisie schvaľujúci oznámené opatrenia má právne účinky tak voči Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska, ako aj voči ostatným členským štátom.
- 78 Napadnutý akt je aktom so záväznými právnymi účinkami, pokiaľ je výsledkom výkonu zákonom zverenej právomoci, na záver zákonom stanoveného správneho konania s právnymi účinkami zasahujúcimi do záujmov žalobkyne tým, že mení jej

právne postavenie (rozsudok Súdneho dvora zo 4. marca 1982, Gauff/Komisia, 182/80, Zb. s. 799, bod 18).

- 79 Odvoláva sa po prvé na znenie článku 3a ods. 2 smernice, ktorý vyžaduje, aby Komisia po ukončení preverovania zlučiteľnosti oznámených opatrení s právom Spoločenstva prijala právne záväzný akt.
- 80 Po druhé z účelu a cieľa článku 3a ods. 2 smernice vyplýva, že toto ustanovenie má právne účinky. Žalobkyňa sa v tejto súvislosti odvoláva na odôvodnenia č. 18 a 19 smernice 97/36 a tvrdí, že zostavenie vnútroštátnych zoznamov, do ktorých by mohli členské štáty zaradiť veľké množstvo udalostí, by dávalo členským štátom možnosť uprednostniť prevádzkovateľov televízneho vysielania so sídlom na jeho území.
- 81 Po tretie z procesu uplatňovania článku 3a ods. 2 smernice 89/552 vyplýva, že vedie k prijatiu rozhodnutia so záväznými právnymi účinkami. Žalobkyňa sa v tejto súvislosti odvoláva na lehoty stanovené pre toto konanie a na ich plynutie.
- 82 Okrem toho žalobkyňa tvrdí, že ani znenie, ani cieľ článku 3a smernice a ani relevantné odôvodnenia smernice 97/36 nedovoľujú potvrdiť vyjadrenie Komisie, podľa ktorého ňou prijatý akt možno prirovnať k zamietnutiu začatia konania o nesplnení povinnosti podľa článku 226 ES. Predmetné konanie totiž Komisiu stavia do úlohy arbitra prijímajúceho konečné rozhodnutie o zákonnosti oznámených opatrení. Takéto rozhodnutie nemožno vziať späť bez toho, aby sa nezasiahlo do právneho postavenia Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska a všetkých jednotlivcov, ktorých práva zo schválenia týchto opatrení zo strany

Komisie a ich vzájomného uznania vyplývajú. Žalobkyňa dodáva, že tvrdenie Komisie zbavuje konanie stanovené v článku 3a smernice praktického účinku.

- 83 Žalobkyňa súčasne tvrdí, že napadnutý akt má právne účinky v iných členských štátoch, pretože tieto štáty majú povinnosť zabezpečiť rešpektovanie opatrení prijatých v súlade s článkom 3a ods. 3 smernice Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska zo strany prevádzkovateľov televízneho vysielania patriacich do ich právomoci. Bez rozhodnutia Komisie schvaľujúceho oznámené opatrenia by tieto opatrenia nemali žiaden právny účinok v iných členských štátoch. Akýkoľvek iný výklad by zbavil konanie stanovené v článku 3a ods. 2 praktického účinku a bol by v rozpore s cieľom článku 3a smernice zosúladiť slobodné poskytovanie televíznych služieb s potrebou zabrániť možnosti obchádzania vnútroštátnych opatrení chrániacich všeobecný právny záujem.
- 84 Žalobkyňa napokon uvádza, že zo spisu vyplýva, že vzájomné uznanie je podmienené kontrolou zlučiteľnosti oznámených opatrení s právom Spoločenstva zo strany Komisie a nevyplýva automaticky s ich oznámenia.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 85 Vo svojej žalobe žalobkyňa žiada zrušenie rozhodnutia Komisie stanovujúceho po prvé, že opatrenia oznámené Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska sú v súlade so právom Spoločenstva a po druhé že tieto opatrenia musia byť oznámené iným členským štátom takým spôsobom, aby sa s nimi zosúlادili prevádzkovatelia televízneho vysielania patriaci do ich právomoci. V tejto súvislosti upresňuje, že jediným verejne prístupným dokumentom sú opatrenia prijaté Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska uverejnené Komisiou v úradnom vestníku z 18. novembra 2000 v súlade s článkom 3a ods. 2 smernice.

- 86 V prílohe svojej námietky neprípustnosti však Komisia predložila list generálneho riaditeľa GR „Vzdelávanie a kultúra“ z 28. júla 2000, v ktorom informuje Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, že po preskúmaní zlučiteľnosti opatrení oznámených 5. mája 2000 a zohľadnení známych skutočností z audiovizuálnej oblasti Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska Komisia nemá v úmysle proti uvedeným opatreniam namietat' a uverejní ich v úradnom vestníku (pozri bod 15 vyššie). Komisia v tejto súvislosti uviedla, že ak by bolo v predmetnej veci prijaté rozhodnutie, hoci žiadne neexistuje, išlo by o tento list (pozri bod 66 vyššie).
- 87 Za takýchto okolností treba konštatovať, že list z 28. júla 2000 je v podstate v predmetnom prípade napadnutým aktom, keďže ide o jediný dokument výslovne informujúci Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska o stanovisku Komisie k zlučiteľnosti oznámených opatrení s právom Spoločenstva a následnom uverejnení týchto opatrení v úradnom vestníku. Počas pojednávania žalobkyňa v odpovedi na otázku Súdu prvého stupňa uviedla, že svojou žalobou v skutočnosti žiada zrušenie tohto listu Komisie Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska.
- 88 Treba teraz preskúmať či má list Komisie Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska z 28. júla 2000 (ďalej len „napadnutý list“) povahu napadnuteľného aktu.
- 89 Podľa ustálenej judikatúry opatrenia so záväznými právnymi účinkami zasahujúce do záujmov žalobcu tým, že výrazne menia jeho právne postavenie, sú aktmi alebo rozhodnutiami, ktoré môžu byť predmetom žaloby o neplatnosť v zmysle článku 230 ES. Forma, v akej sú akty alebo rozhodnutia prijaté, v zásade nemá vplyv na možnosť ich napadnúť žalobou o neplatnosť (rozsudok Súdneho dvora z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, Zb. s. 2639, bod 9, a rozsudok Súdu

prvého stupňa zo 17. februára 2000, Stork Amsterdam/Komisia, T-241/97, Zb. s. II-309, bod 49). Pri posudzovaní, či napadnutý akt má takéto účinky, sa treba zamerať na jeho podstatu (rozsudok Súdneho dvora z 22. júna 2000, Holandsko/Komisia, C-147/96, Zb. s. I-4723, body 25 až 27).

⁹⁰ Aby sme mohli posúdiť z hľadiska vyššie uvedených zásad právnu povahu napadnutého listu a zistiť, či má právne účinky, je potrebné ho skúmať v rámci udalostí veľkého významu pre spoločnosť stanovenom v článku 3a smernice.

⁹¹ V tejto súvislosti je dôležité pripomenúť, že smernica má uľahčiť voľný pohyb televíznych vysielaní v rámci Európskeho spoločenstva pri zachovaní špecifík audiovizuálnych programov, najmä kultúrnych a sociologických.

⁹² Pokiaľ ide o osobitnú právnu úpravu audiovizuálnych práv na udalosti veľkého významu pre spoločnosť obsiahnutú v článku 3a smernice, z odôvodnenia č. 18 smernice 97/36 vyplýva, že je nevyhnutné, aby členské štáty mohli podniknúť opatrenia na ochranu práva na informácie a na zabezpečenie prístupu širokej verejnosti k televíznym vysielaniam národných alebo medzinárodných udalostí, ktoré majú veľký význam pre spoločnosť. V tomto rámci majú členské štáty právo prijímať opatrenia, ktoré sú v súlade s právom Spoločenstva s cieľom regulovať uplatňovanie výlučných práv prevádzkovateľov televízneho vysielania na retransmisiu týchto udalostí, ktorí patria do ich právomoci. Na účely vzájomného uznávania ostatnými členskými štátmi podľa článku 3a ods. 3 smernice musia byť opatrenia, ktoré členské štáty prijali alebo plánujú prijať, oznámené Komisii.

- 93 Článok 3a ods. 2 smernice v tejto súvislosti stanovuje, že do troch mesiacov od ich oznámenia Komisia preverí, či takéto opatrenia sú zlučiteľné s právom Spoločenstva. V rámci tohto preverovania sa radí s Kontaktný výborom, ktorý k veci zaujme stanovisko.
- 94 V predmetnom prípade sa tým, že napadnutý list v podstate informuje Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska o súhlase Komisie s oznámenými opatreniami a o ich následnom uverejnení v úradnom vestníku, uzatvára preverovací postup, ktorý je Komisia povinná uplatňovať podľa vyššie uvedeného článku. Uverejnenie týchto opatrení schválených Komisiou v úradnom vestníku umožňuje ostatným členským štátom, ako uvádza samotná Komisia vo svojich podaniach (pozri bod 69 vyššie), oboznámiť sa s opatreniami, a teda v rámci vzájomného uznávania opatrení stanoveného v článku 3a ods. 3 smernice si splniť povinnosti, ktoré im z tohto článku vyplývajú.
- 95 Napadnutý list teda má právne účinky voči členským štátom v rozsahu, v akom stanovuje uverejnenie predmetných štátnych opatrení v úradnom vestníku, pričom toto uverejnenie má za následok začatie postupu vzájomného uznávania podľa článku 3a ods. 3 smernice.
- 96 Po prvé táto analýza vyplýva zo znenia článku 3a ods. 3 smernice, ktorý stanovuje vzájomné uznávanie opatrení prijatých členskými štátmi s cieľom zabezpečiť voľný prístup verejnosti k udalostiam stanoveným „v súlade s predchádzajúcimi odsekmi“, t. j. najmä k udalostiam, pri ktorých oznámené štátne opatrenia Komisia považovala za zlučiteľné s právom Spoločenstva a uverejnila ich v úradnom vestníku podľa odseku 2 tohto článku.

- 97 Navyše priebeh preverovacieho konania uvedený v článku 3a ods. 2 smernice, ako aj intenzita tohto preverenia odporujú domnienke, že ide o „predbežné“ preverenie ukončené vydaním „stanoviska“. Na jednej strane totiž je Komisia povinná uskutočniť toto preverenie v striktno stanovenej lehote troch mesiacov od oznámenia opatrení príslušným členským štátom a musí s týmto cieľom vypočítať Kontaktný výbor, ktorý vydá podľa ustanovení článku 3a ods. 2 smernice svoje stanovisko. Na druhej strane Komisia na pojednávaní uznala, že zlučiteľnosť týchto opatrení s právom Spoločenstva musela skúmať hlbšie, pretože Komisia chcela predovšetkým zabezpečiť dodržiavanie ustanovení smernice, ako aj pravidiel týkajúcich sa voľného pohybu služieb a hospodárskej súťaže.
- 98 Po druhé vzhľadom na štruktúru systému úpravy udalostí veľkého významu pre spoločnosť stanovenú v článku 3a smernice sa nemožno domnievať, ako tvrdí Komisia, že ani zo schválenia týchto opatrení, ani z ich uverejnenia v úradnom vestníku nemožno vyvodíť povinnosť ostatných členských štátov splniť si svoje povinnosti, ktoré im vyplývajú z článku 3a ods. 3 smernice.
- 99 Na jednej strane totiž proces kontroly, ktorý Komisia vykonáva podľa článku 3a ods. 2 smernice má zabezpečiť zlučiteľnosť týchto opatrení s právom Spoločenstva (odôvodnenie č. 18 smernice 97/36).
- 100 Z tohto hľadiska pokiaľ ide o priebeh konania preverujúceho opatrenia oznámené Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska Komisia, vo svojom liste z 23. decembra 1998 (pozri bod 12 vyššie) okrem iného uviedla:

„V prílohe vám zasielame výsledok predbežného preskúmania oznámených opatrení uskutočneného službami Komisie... Komisia dospela k záveru, že bez ďalších

podrobnejších odpovedí zo strany vašich orgánov na viacero dôležitých otázok, nie je schopná formálne začať konanie preverujúce zlučiteľnosť opatrení s právom Spoločenstva, s ohľadom na ktoré Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska žiada vzájomné uznanie zo strany ostatných členských štátov.“

- 101 Znenie tohto listu Komisie teda potvrdzuje výklad článku 3a ods. 2 a 3 smernice uvedený v bodoch 98 a 99 vyššie, podľa ktorého vzájomné uznanie vnútroštátnych opatrení podlieha prevereniu zlučiteľnosti týchto opatrení s právom Spoločenstva.
- 102 Navyše povinnosť Komisie preveriť zlučiteľnosť oznámených opatrení s právom Spoločenstva by nemala žiaden účinok, ak by schválenie týchto opatrení nebolo podmienkou pre ich vzájomné uznanie ostatnými členskými štátmi. Ak by totiž mechanizmus vzájomného uznania bol uplatňovaný aj vnútroštátne opatrenia, ktoré Komisia považuje za nezlučiteľné s právom Spoločenstva, nebolo by možné zabrániť riziku právnej neistoty a narušeniu trhu, hoci sú tieto riziká zakázané v odôvodnení č. 19 smernice 97/36. Vzájomné uznanie vnútroštátnych opatrení nezlučiteľných s právom Spoločenstva by nemohlo zabezpečiť súlad medzi voľným pohybom televíznych služieb a potrebou zabrániť eventuálnemu obchádzaniu vnútroštátnych opatrení, ktorých cieľom je chrániť oprávnený všeobecný záujem ako stanovuje aj odôvodnenie č. 19 tejto smernice.
- 103 Na druhej strane rôzne časti spisu potvrdzujú skutočnosť, že uverejnenie vnútroštátnych opatrení v úradnom vestníku umožňuje ostatným členským štátom oboznámiť sa s nimi a splniť si povinnosti vyplývajúce z článku 3a ods. 3 nasleduje až potom, čo Komisia po ukončení preverovania konštatovala zlučiteľnosť opatrení s právom Spoločenstva.

- 104 Po prvé priebeh konania preverujúceho opatrenia oznámené Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska podporuje tento výklad. Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska totiž opatrenia prvý raz oznámilo Komisii listom z 25. septembra 1998, a ako bolo spomenuté, Komisia mu listom z 23. decembra 1998 oznámila, že niektoré aspekty týchto opatrení spôsobujú problémy zlučiteľnosti s právom Spoločenstva. Listom z 5. mája 2000 Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska oznámilo zmenenú verziu týchto opatrení. Až tieto zmenené opatrenia Komisia považovala za zlučiteľné s právom Spoločenstva a uverejnila ich v úradnom vestníku po tom, čo Komisia v napadnutom liste informovala Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska o ich zlučiteľnosti s právom Spoločenstva.
- 105 Okrem toho Komisia v liste z 22. januára 2001 žalobkyni odpovedala, že „z právneho hľadiska podľa článku 3a ods. 2 smernice uverejnenie opatrení je výsledkom (pozitívneho) preverovacieho procesu uskutočneného Komisiou“ (pozri bod 21 vyššie).
- 106 Po druhé postoj Komisie k tejto otázke preukazujú viaceré písomnosti doložené do spisu, ktorých autorkou je Komisia. Aj na internetovej stránke venovanej článku 3a smernice, ktorú žalobkyňa doložila do prílohy k pripomienkam k námietke prípustnosti, Komisia uvádza, že „v prípade pozitívnych výsledkov tohto posúdenia [ich zlučiteľnosti s právom Spoločenstva] budú opatrenia uverejnené v úradnom vestníku“. Postoj Komisie je tiež vyjadrený v jej pracovnom dokumente CCTVSE (97) 9/3 predloženom na žiadosť Súdu prvého stupňa, v ktorom sa uvádza, že „z dôvodov právnej istoty je nutné zlučiteľnosť predmetných opatrení s právom Spoločenstva podrobiť rýchlemu konaniu o preskúmaní a že — v prípade pozitívneho výsledku — budú tieto opatrenia uverejnené v úradnom vestníku“ alebo že „z vyššie uvedeného vyplýva, že len špecifické vnútroštátne opatrenia, ktoré spadajú do oblasti pôsobnosti článku 3a ods. 1... môžu byť podrobené oznamovaciemu konaniu na Komisii s cieľom ich preskúmania a ich prípadnej publikácie“ alebo tiež, že „v prípade pozitívneho výsledku konania o preskúmaní budú predmetné opatrenia uverejnené v (úradnom vestníku)“ [*neoficiálny preklad*].

- 107 Z vyššie uvedeného vyplýva, že Komisia má na základe článku 3a ods. 2 smernice rozhodovaciu právomoc a že napadnutý list má konečné právne účinky bez toho, aby toto konštatovanie bolo v rozpore so skutočnosťou, že článok 3a smernice 89/552 výslovne nehovorí o tom, že Komisia prijme „rozhodnutie“.
- 108 Tvrdenie Komisie a Francúzskej republiky, podľa ktorého napadnutý list je rozhodnutím o tom, že nebude okamžite zahájené konanie o nespĺnení povinnosti voči príslušnému členskému štátu, teda musí byť zamietnuté. V každom prípade, ak Komisia konštatuje nezlučiteľnosť oznámených opatrení s právom Spoločenstva a ak informovaný členský štát tento nesúlad neodstráni postačí Komisii neuviesť tieto opatrenia v úradnom vestníku, a tým budú opatrenia pozbavené účinku v rámci mechanizmu vzájomného uznania stanoveného v článku 3a ods. 3 smernice.
- 109 Pokiaľ ide o tvrdenie, že žalobkyňa by mohla predmetné opatrenia napadnúť pred súdmi Spojeného kráľovstva, nemožno sa k nemu prikloniť, pretože kontrola požadovaná Súdom prvého stupňa v danom prípade sa týka len zákonnosti tvrdenia Komisie, že tieto opatrenia sú v súlade s právom Spoločenstva s cieľom uplatniť mechanizmus vzájomného uznania udalostí veľkého významu stanovený v článku 3a ods. 3 smernice. V tomto kontexte je odvolanie sa na rozsudok House of Lords, R proti ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd [2001] UKHL 42 (už citovaný) irelevantné, pretože v tejto veci dánsky prevádzkovateľ televízneho vysielania podliehajúci právu Spojeného kráľovstva podal predmetnú žalobu proti rozhodnutiu príslušných orgánov tohto štátu, ktorým mu zamietli nadobudnutie výlučných práv na retransmisiu piatich kvalifikačných zápasov Svetového pohára FIFA uvedených na zozname udalostí veľkého významu pre spoločnosť označených Dánskym kráľovstvom. Predmetom tejto veci je napadnutie uplatnenia dánskych opatrení Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska na základe zásady vzájomného uznania a nie, ako v predmetnom prípade, rozhodnutie Komisie konštatujúce ich zlučiteľnosť s právom Spoločenstva.

- 110 Napokon treba zamietnuť aj tvrdenie žalovanej, podľa ktorého skutočnosť, že nebola právne dotknutá, potvrdzuje spôsob formulovania napadnutého listu, absencia prijatia odôvodneného rozhodnutia kolégiom členov Komisie a voľba uverejnenia oznámených opatrení považovaných za zlučiteľné s právom Spoločenstva v sérii C „Informácie a oznámenia“ a nie v sérii L „Právne predpisy“ úradného vestníka. Stačí len pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry forma v akej sú akty alebo rozhodnutia prijaté v zásade nemá vplyv na možnosť napadnúť ich žalobou o neplatnosť a že pre posúdenie, či ide o akty, ktoré sú napadnuteľné v zmysle článku 230 ES je potrebné skúmať ich podstatu (pozri bod 89 vyššie).
- 111 Z vyššie uvedených právnych a skutkových okolností vyplýva, že napadnutý list má záväzné právne účinky, a teda je rozhodnutím v zmysle článku 249 ES. Napadnutý list teda je napadnuteľným aktom v zmysle článku 230 ES a predmetnú námietku neprípustnosti treba zamietnuť.

b) O aktívnej legitímácii žalobkyne

- 112 Podľa znenia článku 230 štvrtého odseku ES každá fyzická alebo právnická osoba môže podať žalobu proti rozhodnutiam určeným inej osobe, ktoré sa jej priamo a osobne týkajú.
- 113 Keďže v predmetnom prípade sa Komisia odvoláva na neprípustnosť žaloby z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie žalobkyne, je potrebné posúdiť, či sa napadnutý list priamo a osobne týka žalobkyne.

O otázke, či žalobkyňa je priamo dotknutá

— Tvrdenia účastníkov konania

- 114 Komisia podporovaná Francúzskou republikou sa odvoláva na rozsudok Súdneho dvora z 5. mája 1998, Dreyfus/Komisia (C-386/96 P, Zb. s. I-2309), ako aj na rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. decembra 2000, DSTV/Komisia (T-69/99, Zb. s. II-4039, bod 24).
- 115 Komisia uvádza, že v predmetnom prípade právne postavenie žalobkyne nebolo dotknuté, pretože tak smernica, ako aj legislatíva Spojeného kráľovstva sa týkajú len práv a povinností prevádzkovateľov televízneho vysielania a že títo môžu len za určitých podmienok prenášať v priamom prenose udalosti uvedené na zozname. Žalobkyňa znáša len nepriame ekonomické následky týchto obmedzení, ktoré sú spojené s rizikom, že prevádzkovatelia televízneho vysielania odmietnu zaplatiť cenu, s akou žalobkyňa počítala, pri predaji sublicencií na práva na retransmisiu zápasov Svetového pohára FIFA.
- 116 Okrem toho Komisia zdôrazňuje, že len niektoré ustanovenia zákona o vysielaní z roku 1996 v spojení s kódexom ITC o športových a iných udalostiach zapísaných do zoznamu sa priamo dotýkajú žalobkyne. Francúzska republika v tejto súvislosti zdôrazňuje, že účinky na žalobkyňu nevyplývajú z napadnutého listu, ale z platnej legislatívy Spojeného kráľovstva, ktorá obsahuje zoznam udalostí veľkého významu pre spoločnosť. Hoci ekonomická situácia žalobkyne už bola jasná pri nadobudnutí účinnosti zákona o vysielaní z roku 1996, keďže zoznam udalostí bol už vypracovaný a finálová fáza Svetového pohára FIFA ukončená, žalobkyňa nikdy nenapadla legislatívu Spojeného kráľovstva alebo zoznam udalostí veľkého významu pre spoločnosť vypracovaný Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska.

- 117 V tejto súvislosti orgány Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska pri prijímaní predmetných opatrení nevykonávali zákonodarnú právomoc v plnom rozsahu. Článok 3a ods. 1 smernice totiž dáva členským štátom možnosť prijímať opatrenia týkajúce sa udalostí veľkého významu pre spoločnosť. Čo sa týka preverenia zlučiteľnosti oznámených opatrení s právom Spoločenstva, Komisia a Parlament tvrdia, že je obdobné ako konanie stanovené v článku 2a ods. 2 smernice, s ohľadom na ktoré Súd prvého stupňa rozhodol, že žalobca nemôže byť priamo dotknutý aktom Komisie prijatým na základe tohto ustanovenia (rozsudok DSTV/Komisia, už citovaný, body 26 a 27).
- 118 Komisia tvrdí, že v predmetnom prípade jej posúdenie zlučiteľnosti opatrení oznámených Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska s právom Spoločenstva nasledovalo až po prijatí týchto opatrení a že len uvedené opatrenia sa dotýkajú ekonomických záujmov žalobkyne.
- 119 Namieta voči tvrdeniu žalobkyne, že uverejnenie opatrení oznámených Spojených kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska v úradnom vestníku malo za následok uloženie povinností ostatným členským štátom. V každom prípade táto skutočnosť neznamená, že žalobkyňa je priamo dotknutá napadnutým aktom. Ostatné členské štáty sú povinné zabezpečiť, aby prevádzkovatelia televízneho vysielania spadajúci do ich kompetencie dodržiavali zoznam udalostí veľkého významu pre spoločnosť vypracovaný Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska, ale robia tak uplatňovaním ich vlastných vnútroštátnych právnych predpisov. Teda uplatnenie posúdenia zlučiteľnosti oznámených opatrení zo strany Komisie nie je „úplne automatické“ a nevyplýva zo samotnej právnej úpravy Spoločenstva.
- 120 Okrem toho Komisia zdôrazňuje, že aj keby predbežné preverenie oznámených opatrení vyžadovalo, aby ostatné členské štáty zabezpečili, aby prevádzkovatelia televízneho vysielania spadajúci do ich právomoci dodržiavali zoznam udalostí veľkého významu pre spoločnosť, pre daný prípad je to irelevantné. Nie je totiž

možné, aby žalobkyňa udelila sublicencie na televízne práva v Spojenom kráľovstve prevádzkovateľovi televízneho vysielania, ktorý nemá sídlo v Spojenom kráľovstve, pretože tieto práva sa prevádzajú na vnútroštátnom právnom základe. Na vnútroštátnej úrovni je zdrojom príjmov prevádzkovateľov televízneho vysielania reklama zameraná na divákov v danom štáte, vnútroštátne licenčné poplatky alebo vnútroštátne predplatné za platenú televíziu. Keďže sa títo prevádzkovatelia vo svojich vysielaniach zameriavajú na divákov v danom štáte, súhlasili by s vysokou cenou práv na televízne vysielanie, ktorých vlastníčkou je žalobkyňa, len tí prevádzkovatelia, ktorí pokrývajú širokú časť obyvateľstva. Pretože potenciálnymi nadobúdateľmi sublicencií na tieto práva v Spojenom kráľovstve sú prevádzkovatelia patriaci do právomoci orgánov Spojeného kráľovstva, môže byť žalobkyňa priamo dotknutá len vnútroštátnymi opatreniami.

121 Komisia v tejto súvislosti upozorňuje na to, že trh televízneho vysielania v Spojenom kráľovstve je jeden z najkonkurenčnejších v Európe a že 25 % prevádzkovateľov televízneho vysielania pôsobiacich v tejto oblasti je držiteľom licencie v Spojenom kráľovstve.

122 Za týchto okolností aj za predpokladu, že uverejnením oznámených opatrení v úradnom vestníku vzniká ostatným členským štátom povinnosť dodržiavať povinnosť, ktorá im vyplýva z článku 3a ods. 3 smernice, táto okolnosť je v predmetnom prípade irelevantná.

123 Komisia dospela k záveru, že preverenie a uverejnenie opatrení oznámených Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska v úradnom vestníku sa nedotýka priamo žalobkyne.

124 Žalobkyňa s celou argumentáciou Komisie nesúhlasí.

- 125 V podstate uvádza, že jej právne postavenie je opatreniami Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska priamo dotknuté, pretože opatrenia schválené napadnutým listom mali vplyv na podmienky, za ktorých môže predávať svoje práva na vysielanie priameho prenosu zápasov finálovej časti Svetového pohára FIFA pre Spojené kráľovstvo. V tejto súvislosti sa odvoláva na články 99 a 101 zákona o vysielaní z roku 1996.
- 126 Pokiaľ ide o účinky v ostatných členských štátoch, žalobkyňa sa odvoláva na to, že napadnutý list ich zaväzuje zabezpečiť dodržiavanie predmetných opatrení ich prevádzkovateľmi televízneho vysielania. Z tohto hľadiska povinnosti zaväzujúce prevádzkovateľov televízneho vysielania patriacich do právomoci ostatných členských štátov vznikajú automaticky a vyplývajú zo samotnej právnej úpravy Spoločenstva bez potreby vydania vykonávacích ustanovení. Tieto štáty by totiž neboli povinné zabezpečiť dodržiavanie opatrení oznámených Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska zo strany prevádzkovateľov televízneho vysielania patriacich do ich právomoci, ak by Komisia nebola prijala rozhodnutie, v ktorom rozhodla o zlučiteľnosti oznámených opatrení s právom Spoločenstva. Článok 3a ods. 3 smernice bol prebratý do vnútroštátneho práva väčšiny členských štátov a uplatňuje sa automaticky na všetky oznámené vnútroštátne opatrenia, ktoré boli Komisiou schválené a uverejnené.
- 127 Žalobkyni je bránené v prevode jej výlučnej licencie na užívanie jej práv na prevádzkovateľa televízneho vysielania založeného podľa práva iného členského štátu a Komisia nemôže za týchto podmienok právoplatne tvrdiť, že napadnutý list má právne účinky len na prevádzkovateľov televízneho vysielania.
- 128 Žalobkyňa súčasne uvádza v rozpore s tvrdením Komisie, že už citovaný rozsudok DSTV/Komisia (bod 27), zaoberajúci sa článkom 2a ods. 2 smernice, sa na predmetný prípad neuplatňuje, pretože opatrenia boli Komisii oznámené podľa článku 3a ods. 2 smernice ešte pred nadobudnutím ich účinnosti. Nemožno teda

tvrdiť, že opatrenia oznámené Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska existujú nezávisle od rozhodnutia Komisie, pretože ich existencia závisí od výsledku preverenia zo strany Komisie, ktoré je povinná uskutočniť.

- 129 Napokon žalobkyňa nesúhlasí s tvrdením Komisie, že je nepravdepodobné, aby mal prevádzkovateľ televízneho vysielania, ktorý nemá sídlo v Spojenom kráľovstve, záujem ma nadobudnutí práv na vysielanie zápasov finálovej časti Svetového pohára FIFA v priamom prenose pre Spojené kráľovstvo.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 130 Podľa ustálenej judikatúry je jednotlivец priamo dotknutý aktom Spoločenstva v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES, ak má akt priame účinky na právne postavenie dotknutej osoby, pričom platí úplne automaticky a vyplýva za samotného práva Spoločenstva bez potreby vydať ďalšie predpisy na jeho vykonanie (pozri rozsudok Dreyfus/Komisia, už citovaný, bod 43 a tam citovanú judikatúru).

- 131 V predmetnom prípade, aby sme zistili, či žalobkyňa je v zmysle tejto judikatúry priamo dotknutá napadnutým listom, treba preskúmať obe žalobkyňou predložené hypotézy, a to hypotézu, že práva na televízne vysielanie zápasov finálovej časti Svetového pohára FIFA, ktorých je držiteľkou pre roky 2002 a 2006, predá na účely ich retransmisie v Spojenom kráľovstve prevádzkovateľovi televízneho vysielania patriacemu do právomoci Spojeného kráľovstva a hypotézu, že tieto práva predá prevádzkovateľovi so sídlom v inom členskom štáte.

- 132 Čo sa týka prvej hypotézy, žalobkyňa tvrdí, že oznámené opatrenia „porušujú samotné základy trhu s (jej) výrobkami pre klientov sídlacích v Spojenom kráľovstve“. Aby totiž žalobkyňa bola v súlade s platnou právnou úpravou Spojeného kráľovstva, nemôže už previesť výlučnú licenciu na televízny kanál so sídlom v Spojenom kráľovstve.
- 133 Ak však predmetný prevádzkovateľ televízneho vysielania má sídlo v Spojenom kráľovstve, je dôležité konštatovať, jasne povedané, že sú to tieto opatrenia prijaté Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska, ktoré sa priamo uplatňujú a súhlas Komisie s týmito opatreniami s cieľom ich vzájomného uznania je irelevantný pre ich platnosť v tomto členskom štáte.
- 134 Je dôležité pripomenúť, že podľa článku 3a ods. 2 smernice členské štáty oznamujú Komisii všetky opatrenia, ktoré prijali alebo ktoré zamýšľajú prijať. V predmetnom prípade však opatrenia prijaté Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska nadobudli účinnosť pred ich oznámením Komisii 5. mája 2000, ako potvrdila Komisia na pojednávaní, a preto už v okamihu ich oznámenia mali právne účinky v tomto štáte.
- 135 Komisia za týchto podmienok nemohla napadnutým listom udeliť Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska predbežný súhlas k prijatiu týchto opatrení. Komisia ani nepovolila retroaktívne uplatnenie týchto opatrení v Spojenom kráľovstve (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 23. novembra 1971, Bock/Komisia, 62/70, Zb. s. 897), ale umožnila tomuto štátu prospech z uznania týchto opatrení inými členskými štátmi.

136 V tejto súvislosti je argument žalobkyne o skutočnosti, že Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska prvýkrát oznámilo opatrenia Komisii listom z 25. septembra 1998 irelevantný, keďže Komisia v liste z 23. decembra 1998 uviedla, že tieto opatrenia spôsobujú problémy zlučiteľnosti s právom Spoločenstva a preto ich neuverejnila v úradnom vestníku. Okrem skutočnosti, že niektoré pôvodne oznámené opatrenia boli účinné v čase ich oznámenia, boli v každom prípade všetky opatrenia vyhlásené Komisiou v napadnutom liste za zlučiteľné s právom Spoločenstva účinné v Spojenom kráľovstve v okamihu tohto oznámenia.

137 V dôsledku toho, že žalobkyňa prevedie svoje práva na televízne vysielanie zápasov finálovej časti Svetového pohára FIFA na prevádzkovateľa televízneho vysielania so sídlom v Spojenom kráľovstve na účely retransmisie týchto zápasov v tomto štáte, opatrenia prijaté orgánmi Spojeného kráľovstva majú samostatnú právnu existenciu vo vzťahu k napadnutému listu (pozri v tomto zmysle, rozsudok DSTV/Komisia, už citovaný, bod 25). V rozsahu, v akom sa oznámené opatrenia uplatňujú na prevádzkovateľov televízneho vysielania so sídlom v Spojenom kráľovstve podľa vnútroštátneho zákona platného v tomto štáte a nie podľa rozhodnutia Komisie, žalobkyňa nie je priamo dotknutá napadnutým listom v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES, a žaloba o neplatnosť teda nie je prípustná.

138 Pokiaľ ide o druhú hypotézu, podľa ktorej žalobkyňa prevedie svoje práva na retransmisii zápasov finálovej časti Svetového pohára FIFA na prevádzkovateľa televízneho vysielania so sídlom v inom členskom štáte ako v Spojenom kráľovstve na účely retransmisie týchto zápasov v tomto štáte, je potrebné konštatovať, že tento iný členský štát je podľa článku 3a ods. 3 smernice povinný zabezpečiť, že daný prevádzkovateľ neobíde opatrenia schválené Komisiou a uverejnené v úradnom vestníku.

- 139 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že je povinnosťou ostatných členských štátov vhodnými prostriedkami zabezpečiť v rámci svojho právneho poriadku, aby si prevádzkovatelia vysielania patriaci do ich právomoci neuplatňovali výlučné práva, ktoré títo prevádzkovatelia vysielania zakúpili po dátume uverejnenia tejto smernice, takým spôsobom, že podstatná časť verejnosti v inom členskom štáte je zbavená možnosti sledovať v súlade s ustanoveniami prijatými týmto členským štátom podľa článku 3a ods. 1 udalosti, ktoré tento druhý členský štát stanovil v súlade s článkom 3a ods. 1 a 2.
- 140 Každý z členských štátov, ktorým je určená smernica, má povinnosť prijať v rámci svojho vnútroštátneho právneho poriadku všetky opatrenia potrebné na zabezpečenie úplnej účinnosti smernice, v súlade s cieľom sledovaným smernicou a v tomto kontexte implementovať najmä článok 3a ods.
- 141 V rámci kontroly vykonávanej ich orgánmi na základe mechanizmu vzájomného uznania ostatné členské štáty musia zabezpečiť, že opatrenia oznámené Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska nebudú obchádzané prevádzkovateľmi televízneho vysielania, ktorí zamýšľajú vysielat' udalosť stanovenú týmto členským štátom a patria do jeho právomoci.
- 142 Ako však bolo konštatované vyššie (pozri bod 94 vyššie), len rozhodnutie Komisie konštatujúce zlučiteľnosť opatrení oznámených Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska s právom Spoločenstva a stanovujúce následné uverejnenie týchto opatrení v úradnom vestníku umožňuje uplatnenie mechanizmu vzájomného uznania v praxi tým, že zakladá povinnosť pre iné členské štáty splniť si svoje povinnosti, ktoré im vyplývajú z článku 3a ods. 3 smernice.
- 143 Z uvedeného vyplýva, že v rámci tejto hypotézy napadnutý list konštatuje *ex nunc* platnosť opatrení prijatých Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska s cieľom ich vzájomného uznania inými členskými štátmi.

- 144 Čo sa týka v tejto súvislosti odvolania sa Komisie na už citovaný rozsudok DSTV/ Komisia, treba zdôrazniť, že predmetný článok 2a ods. 2 druhý pododsek smernice, o ktorý ide v tomto rozsudku, stanovuje následnú kontrolu zlučiteľnosti opatrení prijatých členským štátom s právom Spoločenstva s cieľom zabrániť televíznemu vysielaniu z iných členských štátov na svojom území a nestanovuje kontrolu zlučiteľnosti s právom Spoločenstva umožňujúcu vzájomné uznanie vnútroštátnych opatrení.
- 145 Okrem toho na rozdiel od predmetného špecifického ustanovenia vo veci, ktorá je predmetom už citovaného rozsudku Artegoda a i./Komisia, na ktorý sa odvoláva Parlament, článok 3a ods. 2 smernice dáva Komisii rozhodovaciu právomoc, ktorá zaručuje praktický účinok mechanizmu vzájomného uznania a nemá za cieľ iba začatie konzultačného procesu.
- 146 Okrem toho keďže vzájomné uznanie opatrení prijatých Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska podlieha ich schváleniu zo strany Komisie a ich následnému uverejneniu v úradnom vestníku, treba konštatovať, že napadnutý list nedáva vnútroštátnym orgánom od okamihu tohto uverejnenia žiaden priestor na voľnú úvahu v rámci splnenia ich povinností. Aj keď si totiž každý členský štát môže vo svojej právnej úprave preberajúcej článok 3a ods. 3 smernice stanoviť spôsoby kontroly, ktorú sú povinné vnútroštátne orgány uskutočniť v rámci mechanizmu vzájomného uznania, aj tak musia uvedené orgány zabezpečiť, aby prevádzkovatelia televízneho vysielania patriaci do ich právomoci dodržiavali podmienky retransmisie tých konkrétnych udalostí, ktoré členský štát uvádza vo svojich Komisiou schválených a v úradnom vestníku uverejnených opatreniach.
- 147 Napokon pokiaľ ide o tvrdenie Komisie, že len prevádzkovatelia televízneho vysielania so sídlom v Spojenom kráľovstve by mohli mať záujem o kúpu práv žalobkyne na vysielanie finálovej časti Svetového pohára FIFA s cieľom prenosu v Spojenom kráľovstve, treba pripomenúť, že takáto domnienka zbavuje článok 3a ods. 3 smernice akéhokoľvek praktického účinku. Treba totiž uviesť, že podľa

odôvodnení č. 18 a 19 smernice 97/36 cieľom tohto článku je zabezpečiť verejnosti slobodný prístup k vysielaniu udalostí považovaných členskými štátmi za veľmi významné pre spoločnosť a na základe zásady vzájomného uznania zaviazat členské štáty, aby zabezpečili zo strany prevádzkovateľov televízneho vysielania patriacich do ich právomoci dodržiavanie zoznamov udalostí vypracovaných iným členskými štátom s cieľom umožniť podstatnej časti verejnosti tohto štátu sledovať udalosti vymenované týmto štátom.

- 148 Hoci skutkový stav veci, ktorá je predmetom rozsudku House of Lords, R proti ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd [2001] UKHL 42 (už citovaný) sa týka udalostí vymenovaných Dánskym kráľovstvom, potvrdzuje existenciu situácií uplatnenia mechanizmu vzájomného uznania zakotveného v článku 3a ods. 3 smernice. Navyše Komisia vo svojej tretej správe za rok 2001 pre Radu, Európsky Parlament a Hospodársky a sociálny výbor o uplatnení smernice (KOM/2001/009, konečné znenie) uvádza, že prevádzkovatelia televízneho vysielania patriaci do právomoci Spojeného kráľovstva v troch prípadoch vysielali udalosti zapísané na zozname udalostí Dánskeho kráľovstva takým spôsobom, že zabránili podstatnej časti dánskeho obyvateľstva sledovať tieto udalosti.
- 149 Za týchto podmienok, bez ohľadu na nepodložené tvrdenia Komisie o špecifickosti trhu s televíznym vysielaním v Spojenom kráľovstve (pozri bod 121 vyššie), nemožno predpokladať, že práva na televízne vysielanie finálovej časti Svetového pohára FIFA v tomto štáte nevyhnutne nadobúdajú prevádzkovatelia televízneho vysielania so sídlom v tomto štáte.
- 150 Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa je napadnutým listom priamo dotknutá, pretože umožňuje uplatnenie mechanizmu vzájomného uznania opatrení oznámených Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska zo strany iných členských štátov, a predmetnú námietku neprípustnosti uplatnenú Komisiou treba zamietnuť.

O otázke, či je žalobkyňa osobne dotknutá

— Tvrdenia účastníkov konania

- 151 Komisia spochybňuje tvrdenie žalobkyne, že je osobne dotknutá, pretože tvorí súčasť „uzatvoreného kruhu“ podnikov, ktoré boli už pred nadobudnutím účinnosti článku 3a smernice vlastníkami výlučných práv na vysielanie udalostí veľkého významu pre spoločnosť vymenovaných Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska.
- 152 Podľa Komisie toto kritérium vlastníctva výlučných práv je irelevantné, pretože by potom museli byť vzaté do úvahy všetky ostatné spoločnosti a podniky, ktoré sú vlastníkami práv na vysielanie udalostí uvedených na zozname Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska. Títo ostatní vlastníci televíznych práv ale mohli byť ešte viac dotknutí uvedeným zoznamom ako žalobkyňa.
- 153 Navyše na rozdiel od vlastníkov televíznych práv na udalosti veľkého významu pre spoločnosť vymenované v zozname Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska počet podnikov alebo spoločností, ktoré mohli uzavrieť licenčné zmluvy s jedným z týchto vlastníkov, je potenciálne veľmi veľký a Komisia by ich nemohla identifikovať. Nie je teda možné, aby žalobkyňa bola súčasťou uzavretého kruhu podnikov.
- 154 Okrem toho ani žalobkyňa, ani vlastníci televíznych práv na udalosti veľkého významu pre spoločnosť uvedené Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska nemôžu byť osobne dotknutí opatrením Komisie len z dôvodu, že to zasahuje do ich ekonomickej činnosti (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdu prvého stupňa z 15. decembra 2000, Galileo a Galileo International/Rada, T-113/99,

Zb. s. II-4141). Ekonomické činnosti žalobkyne boli dotknuté oznámenými opatreniami a nepriamym súhlasom Komisie s nimi. No nemožno hovoriť o akomkoľvek zásahu do jej právneho postavenia.

155 Žalobkyňa súčasne uviedla, že podnik je osobne dotknutý, ak viackrát opakovane napísal Komisii, aby vyjadril svoje obavy o uplatnení článku 3a ods. 1 smernice Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska. Podľa Komisie však jedine list žalobkyne zo 14. júla 2000 môže byť v tejto súvislosti vzatý do úvahy, pretože jej ďalšie listy boli napísané až keď Komisia zaujala svoje stanovisko k zlučiteľnosti oznámených opatrení s právom Spoločenstva. V každom prípade žiaden z týchto listov nemôže byť považovaný za sťažnosť, pretože ich predmetom nebolo navrhnúť Komisii prijať opatrenia voči príslušnému členskému štátu, ale len ovplyvniť jej posúdenie zlučiteľnosti oznámených opatrení s právom Spoločenstva. Doručenie týchto listov na Komisiu teda nie je postačujúce na individuálne odlíšenie podniku.

156 Francúzska republika sa odvoláva najmä na rozsudky Súdneho dvora z 15. júla 1963, Plaumann/Komisia (25/62, Zb. s. 197), a z 25. júla 2002, Unión de Pequeños Agricultores/Rada (C-50/00 P, Zb. s. I-6677), a pripomína, že všeobecná pôsobnosť, a teda normatívna povaha aktu nie sú spochybnené možnosťou s väčšou či menšou presnosťou určiť počet alebo dokonca totožnosť právnych subjektov, na ktoré sa akt v danom okamihu uplatňuje, ak je isté, že sa uplatňuje na základe objektívnej právnej a skutkovej situácie, ktorá je v akte definovaná v súvislosti s cieľom tohto aktu (uznesenie Súdu prvého stupňa z 29. júna 1995, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto a i./Komisia, T-183/94, Zb. s. II-1941, bod 48). Teda hoci žalobkyňa je vlastníčkou práv na vysielanie finálovej časti Svetového pohára FIFA na roky 2002 a 2006, táto skutočnosť nepostačuje na jej individuálne odlíšenie v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES od všetkých ostatných ekonomických subjektov, ktoré môžu nadobudnúť alebo vlastniť práva na televízne vysielanie udalostí uvedených na tomto zozname.

157 Žalobkyňa v podstate odpovedá, že je osobne dotknutá z dôvodu, že na jednej strane patrí do „uzatvoreného kruhu“ podnikov, ktoré nadobudli práva na vysielanie udalosti uvedenej na zozname Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska pred návrhom na prijatie článku 3a smernice a pred nadobudnutím účinnosti opatrení, ktoré Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska oznámilo Komisii. V rámci tohto kruhu je osobitným spôsobom dotknutá a odlíšená od ostatných vlastníkov vysielacích práv. Takisto je osobne dotknutá účasťou v konaní, v ktorom Komisia preveruje zlučiteľnosť oznámených opatrení s právom Spoločenstva. V tejto súvislosti poukázala najmä na porušenie povinnosti Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska, ktorá ho zaväzuje vypracovať vlastný zoznam udalostí veľkého významu pre spoločnosť jasným a prehľadným spôsobom ako stanovuje článok 3a ods. 1 smernice.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

158 Pokiaľ ide po prvé o jej osobitné vlastnosti, žalobkyňa uvádza, že práva na vysielanie udalosti uvedenej na zozname vypracovanom Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska nadobudla pred nadobudnutím účinnosti tohto zoznamu a dokonca pred návrhom na prijatie článku 3a smernice.

159 Podľa ustálenej judikatúry subjekty, ktorým rozhodnutie nie je určené, môžu tvrdiť, že sa ich osobne dotýka, iba ak sa ich toto rozhodnutie dotýka z dôvodu určitých ich osobitných vlastností alebo skutkových okolností, ktoré ich odlišujú od všetkých ostatných osôb, a tým ich individualizuje obdobným spôsobom ako subjekt, ktorému je rozhodnutie určené (rozsudky Súdneho dvora Plaumann/Komisia, už citovaný, bod 223, a z 18. mája 1994, Codorníu/Rada, C-309/89, Zb. s. I-1853, bod 20; rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. apríla 1995, ASPEC a i./Komisia, T-435/93, Zb. s. II-1281, bod 62).

- 160 V predmetnom prípade je nutné pripomenúť, že žalobkyňa vlastní výlučné práva na televízny prenos finálovej časti Svetového pohára FIFA na roky 2002 a 2006, ktorý je jednou z udalostí uvedených na zozname udalostí veľkého významu pre spoločnosť, ktorý prijalo Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska a schválila Komisia napadnutým listom.
- 161 Prevádzkovatelia televízneho vysielania patriaci do právomoci iných členských štátov ako Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska teda nutne musia uzatvoriť zmluvu so žalobkyňou ako sprostredkovateľom práv na vysielanie tejto udalosti, aby získali licencie na jej televízny prenos.
- 162 Je pravdou, že opatrenia prijaté Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska podľa článku 3a ods.1 smernice a schválené napadnutým listom podľa odseku 2 tohto článku stanovujú obmedzenia pre prevádzkovateľov televízneho vysielania o výlučnom vysielaní udalostí veľkého významu obsiahnutých v zozname, s výnimkou tých, ktorí nadobudli práva ešte pred nadobudnutím účinnosti sporných opatrení. Tieto obmedzenia sa však vzťahujú na podmienky, za akých títo prevádzkovatelia televízneho vysielania stanovení všeobecným a abstraktným spôsobom, nadobúdajú tieto výlučné vysielacie práva od ich vlastníkov.
- 163 Podľa znenia článku 98 a článku 101 oddielu IV zákona o vysielaní z roku 1996 zmeneného a doplneného nariadením 2000 o televíznom vysielaní:

„98 — 1) Pre ciele tohto oddielu sa služby televíznych programov a služby vysielania

cez satelit poskytované v európskom hospodárskom priestore (EHS) rozdeľujú do dvoch nasledujúcich kategórií:

- a) služby televíznych programov a programov a služby vysielania cez satelit poskytované v EHS, ktoré spĺňajú stanovené podmienky až do novelizácie, a
- b) všetky ostatné služby televíznych programov a programov a služby vysielania cez satelit poskytované v EHS.

2) V rámci tohto článku sa „stanovenými podmienkami“, ktoré musí služba spĺňať chápu tieto podmienky:

a) príjem služby je bezplatný a

b) služba musí byť prijímaná minimálne 95 % obyvateľov Spojeného kráľovstva.

„101 — 1) Každý poskytovateľ televíznych programov, ktorý poskytuje jednu z dvoch kategórií služieb uvedených v článku 98 ods. 1 („prvá služba“) určenú pre celé územie alebo časť územia Spojeného kráľovstva môže v rámci tejto služby vysielat' v priamom prenose celú udalosť zapísanú na zozname alebo jej časť bez predchádzajúceho súhlasu Komisie (ITC) iba v prípade:

a) že iný poskytovateľ televíznych programov zabezpečujúci službu patriacu do inej kategórie definovanej v tomto odseku („druhá služba“) nadobudol právo

zahrnúť do nej vysielanie v priamom prenose celej udalosti alebo časti tejto udalosti a

- b) že región, v ktorom je druhá služba šírená, zahŕňa celý alebo takmer celý región, v ktorom je služba prijímaná.

...

101 — 4) Článok 101 ods. 1 sa neuplatní v prípade, že poskytovateľ televíznych programov poskytujúci prvú službu vykonáva práva nadobudnuté pre účinnosťou tohto článku.“

¹⁶⁴ V tejto súvislosti pokiaľ ide o udelenie súhlasu ITC, o ktorom sa zmieňuje článok 101 zákona o vysielaní z roku 1996 v znení zmien a doplnkov, citovaný vyššie, zo všetkých Komisiou schválených opatrení a osobitne z kódexu ITC o športových a ostatných udalostiach zapísaných do zoznamu vyplýva, že súhlas ITC v podstate závisí od skutočnosti, či predaj práv na televízne vysielanie bol verejne oznámený a či prevádzkovatelia televízneho vysielania mali reálnu možnosť nadobudnúť práva za rozumných a spravodlivých podmienok. Z tohto hľadiska ITC môže najmä preveriť, či ponuka na predaj bola oznámená verejne a v rovnakom čase obom kategóriám televíznych vysielateľov definovaných v článku 98 zákona o vysielaní z roku 1996, či požadovaná cena je spravodlivá, rozumná a neznamena diskrimináciu niektorej z dvoch kategórií televíznych vysielateľov a či bola televíznym vysielateľom daná primeraná lehota poskytujúcej reálnu šancu na nadobudnutie týchto práv.

¹⁶⁵ Hoci žalobkyňa ako sprostredkovateľ práv na televízny prenos finálovej časti Svetového pohára FIFA na roky 2002 a 2006 nie je výslovne uvedená v týchto ustanoveniach, jednako len tieto ustanovenia obmedzujú jej možnosť slobodne nakladať so svojimi právami tým, že vyžadujú prevod týchto práv výlučne na

prevádzkovateľa televízneho vysielania so sídlom v inom členskom štáte ako Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska a žiadajú prenos tejto udalosti v poslednom uvedenom štáte.

- 166 Okrem toho hoci právoplatnosť zmlúv, ktoré žalobkyňa uzatvorila s FIFA, nie je napadnutým listom dotknutá, pretože tento list nemohol brániť realizácii týchto zmlúv v zmysle judikatúry, v tejto súvislosti v rozsudkoch Súdneho dvora zo 17. januára 1985, Piraiki-Patraiki a i./Komisia (11/82, Zb. s. 207), a z 26. júna 1990, Sofrimport/Komisia (C-152/88, Zb. s. I-2477), žalobkyňa nadobudla sporné výlučné práva pred nadobudnutím účinnosti článku 3a smernice a *a fortiori* pred prijatím napadnutého listu.
- 167 Za týchto okolností je potrebné sa domnievať, že napadnutý list sa dotýka žalobkyne z dôvodu jej osobných vlastností, a to ako vlastníčky výlučných práv na prenos udalostí vypracovaných Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska.
- 168 Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa ako vlastníčka práv na televízny prenos udalosti uvedenej na zozname opatrení oznámených Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska a nadobúdateľka týchto práv pred prijatím opatrení uplatňovaných v Spojenom kráľovstve a *a fortiori* pred ich schválením Komisiou musí byť považovaná z hľadiska skúmania prípustnosti predmetnej žaloby za osobne dotknutú napadnutým listom.
- 169 Námietku neprípustnosti vznesenú Komisiou treba zamietnuť.

2. O prípustnosti druhého žalobného dôvodu návrhov žalobkyne

- 170 Vo svojich návrhoch žalobkyňa žiada Súd prvého stupňa, aby vyhlásil, že článok 3a smernice sa neuplatňuje a nemôže byť právnym základom pre prijatie napísaného listu.
- 171 V tejto súvislosti stačí konštatovať, že v konaniach pred súdom Spoločenstva neexistuje žiaden právny prostriedok, ktorý by umožňoval súdu zaujať stanovisko prostredníctvom všeobecného alebo zásadného vyhlásenia (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. februára 2001, Sodima/Komisia, T-62/99, Zb. s. II-655, bod 28, a uznesenie Súdu prvého stupňa zo 7. júna 2004, Segi a i./Rada, T-338/02, Zb. s. II-1647, bod 48; pozri tiež analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 28. októbra 2004, Meister/ÚHVT, T-76/03, Zb. s. II-1477, bod 38).
- 172 Tento žalobný návrh je teda neprijateľný.

D — O veci samej

- 173 Na podporu svojej žaloby sa žalobkyňa odvoláva na štyri žalobné dôvody, po prvé porušenie všeobecných zásad práva Spoločenstva, po druhé porušenie článku 3a ods. 2 smernice, po tretie nepoužiteľnosť článku 3a ods. 3 smernice a po štvrté porušenie podstatných formálnych náležitostí.
- 174 Najprv treba skúmať štvrtý žalobný dôvod týkajúci sa porušenia podstatných formálnych náležitostí.

- 175 Pri tomto žalobnom dôvode žalobkyňa uvádza najmä nedostatok právomoci autora napadnutého listu, t. j. generálneho riaditeľa GR „Vzdelanie a kultúra“. V tejto súvislosti tvrdí, že napadnutý list nebol prijatý v súlade s predpismi Komisie z oblasti kolegiálneho konania, prenosu právomoci a výkonu rozhodnutí.
- 176 V námietke voči tomuto tvrdeniu sa Komisia vo svojich podaniach a v odpovedi na otázku Súdu prvého stupňa obmedzuje na to, že napadnutý list nie je rozhodnutím v zmysle článku 249 ES, a teda že nebola povinná sa riadiť príslušnými procesnými predpismi.
- 177 Takto Komisia v odpovedi na písomnú otázku Súdu prvého stupňa a na pojednávaní uznala, že s kolégiom členov Komisie nebol list konzultovaný a generálny riaditeľ, ktorý list podpísal, nemal žiadne splnomocnenie k tomuto podpisu.
- 178 Za týchto okolností predstavuje napadnutý list, ktorý, ako bolo konštatované v rámci preskúmania prípustnosti, rozhodnutie v zmysle článku 249 ES, postihnutý nedostatkom právomoci a z tohto dôvodu musí byť zrušený bez toho, aby bolo potrebné skúmať ďalší argument na podporu tohto žalobného dôvodu a tri ďalšie žalobné dôvody na podporu žaloby.
- 179 Vzhľadom na tieto skutočnosti sa Súd prvého stupňa domnieva, že návrhu žalobkyne formulovanom v liste z 22. augusta 2005 nie je potrebné vyhovieť (pozri bod 44 vyššie), pretože tento návrh je irelevantný pre rozhodnutie vo veci (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 25. júna 2002, *British American Tobacco (Investments)/Komisia*, T-311/00, Zb. s. II-2781, bod 50).

O trovách

- 180 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa článku 87 ods. 4 prvého pododseku tohto poriadku členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania, znášajú svoje trovy konania.
- 181 Francúzska republika, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, Parlament a Rada znášajú vlastné trovy konania. Francúzska republika, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska a Parlament znášajú aj trovy konania žalobkyne, ktoré jej vznikli ich vstupom do konania, v súlade s návrhom, ktorý v tomto zmysle žalobkyňa podala.
- 182 Keďže Komisia nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania v súlade s návrhmi žalobkyne s výnimkou trov konania žalobkyne vzniknutých vstupom Francúzskej republiky, Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska a Parlamentu do konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (štvrtá rozšírená komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Rozhodnutie Komisie obsiahnuté v liste Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z 28. júla 2000 sa zrušuje.**

2. **Žaloba sa vo zvyšnej časti zamieta.**

3. **Francúzska republika, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska a Parlament znášajú trovy konania žalobkyne, ktoré jej vznikli ich vstupom do konania.**

4. **Komisia znáša vlastné trovy konania a trovy konania žalobkyne s výnimkou trov konania uvedených v bode 3 vyššie.**

5. **Vedľajší účastníci konania znášajú vlastné trovy konania.**

Legal

Lindh

Mengozzi

Wiszniewska-Białecka

Vadapalas

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 15. decembra 2005.

Tajomník

Predseda komory

E. Coulon

H. Legal

Obsah

Právny rámec	II - 5903
Skutkové okolnosti	II - 5907
Konanie	II - 5912
Návrhy účastníkov konania	II - 5917
Právny stav	II - 5919
A — O žiadosti o opatreniach na zabezpečenie priebehu konania	II - 5919
B — O žiadosti o vylúčenie dokumentu	II - 5919
C — O prípustnosti	II - 5920
1. O prípustnosti prvého žalobného dôvodu v návrhoch žalobkyne	II - 5920
a) O právnej povahe napadnutého rozhodnutia	II - 5922
Tvrdenia účastníkov konania	II - 5922
Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 5928
b) O aktívnej legitimácii žalobkyne	II - 5936
O otázke, či žalobkyňa je priamo dotknutá	II - 5937
— Tvrdenia účastníkov konania	II - 5937
— Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 5941
O otázke, či je žalobkyňa osobne dotknutá	II - 5947
— Tvrdenia účastníkov konania	II - 5947
— Posúdenie Súdom prvého stupňa	II - 5949
2. O prípustnosti druhého žalobného dôvodu návrhov žalobkyne	II - 5954
D — O veci samej	II - 5954
O trovách	II - 5956